

Týsdagin andaðist

Ragnhild Dybczak
Tórshavn,

84 ára gomul.

Kistan fer úr heiminum við Vallalíð
hósdagin kl. 16.00.

Jarðarferðin verður úr Vesturkirkjuni fríggjadagin
kl. 13.00. Sálmaðikin verður nýtt.

Familjunnar vegna
Connie og Magn

Tey, ið ynskja at minnst Ragnhild, kunnu lata Heiminum við
Vallalíð eina peningagávu, konta í peningastovnunum.

Elskaði maður, pápi, verpápi og abbi okkara

Jalgrím Hilduberg
ættaður frá Gjógv, búsitandi í Havn,

andaðist týsdagin 15. februar, 80 ára gamal.

Kistan fer úr landssjúkrahúskapellinum
fríggjadagin 18. februar kl. 18.
Jarðarferðin verður úr Vesturkirkjuni leygardagin
19. februar kl. 12.

Vegna familjuna
Berghild,
Regin, Beinta, Eyðun, Unn og Durita

Tey, ið vilja minnst Jalgrím, kunnu
lata Krabbameinsfelagnum eina gávu.

TØKK

Hjartaliga takk fyri sýnda
samkenslu, tá mostir okkara

Saloma Elisabeth Poulsen

doyði og varð jarðað.

Takk til Norðoya Røktarheim
fyri tíðina, hon búði har.
Takk til tykkum, sum hjálptu til
við jarðarferðini og ervinum.
Takk fyri blómur. Takk til tykkum, sum fylgdu
henni til hennara seinasta hvíldarstað.
Takk fyri peningagávur til Niðristovu.

Systurbørnini

Nøvn

Ólavur Hátún 80 ár

Kundi ímynda mær, at tit bæði Ása lógu og rókust suðuri á Nilánni tann 17. februar, har ætlanin var at halda 80 ára føðingardagin í friði og náðum. Men har var eingin friður – Mubarak fyri at takka. Ferðin suður á Nilánni varð tiskil avlýst. Annaðhvørt á Nilánni ella her uppi ovast á Heiðavegi ert tú ein so merkisverdur maður, at illa ber til at leypa teg um. Nú tú rundar kappaldurin – sambært mæta danska sálmaskaldinum, N.S.F. Grundtvig, ert tú framvegis virkin – hvat ert tú gjørdur av? kundi veri spurt. Ymist er hvussu hvør einstakur okkara er útborin. Mong teirra, ið hava roynt at liva eitt heilsugott lív og harvið farið væl við sær, hava kortini ikki rokkið høgan aldur og eldust illa, meðan onnur, vit halda ikki eru farin so væl um seg, eru komin upp í ellisárini. Ilt er at meta um hetta. Sigast kann um hann, Ólav Hátún, at hann hoyrir undir tann seinna bólkin – ikki júst tí at

hann er farin so serliga illa við sær, men kortini hevur kunnað tikið til sín og notið blíðskap í góðum vertskapi eins og vit onnur uttan at vera tikin av fótum. Vanligt er at so hvørt sum árinu leggjast til, linkar virksemin, men hjá Ólavi hevur tað virkað øvugt. Tað gongur sjón fyri søgn.

Vit báðir, Ólavur, hava havt nógv saman frá smá-dreingjaárum okkara í Kví-

vík, Vestmanna hjá Pidda og Hildu inni á Fjørð, Eyðálvi uppi á Heygum og Brynjálvi og ikki minst í Havn, har eg kendi meg sum heima hjá Hjalmar og Brynhild í skúlatíðini úti á VBV síðst í 1940-árunum. Skyldskapur, vinskapur og ættarkensla hava havt ein sera stóran og sterkan lut í okkara langa lívi.

Tá Hjalmar varð settur sum lærari í Kvívík stutt fyri kríggið, var eg bara 8 ára gamal. Hann var til verka fúsur og birti nýtt lív í bygdina. Hann skipaði fyri kórsangi, ítrótti – svimjing, fót bólti og fimleiki og eisini sjónleiki. Okkum báðum – javnaldrum – dāmði væl at syngja, og í skúlanum varð mangan sungið fleirraddað í sangtímanum. Eini jól undir krígunum, tá kórið sang undir gudstænastuni í Kvívíkar kirkju, har Hjalmar var organistur, vóru vit báðir kosnir at syngja ALT-røddina í blandaða kórinum. Tað hepnadist ikki so væl.

Vit báðir lögdu til av øllum alvi, so at okkara partur ikki skuldi liggja eftir. ALT-røddin skaraði so nógv framúr, at hon forkom tí vakra ljóminum.

Óneyðugt er at lýsa tann stóra týðning, ið Ólavur hevur havt fyri tónleikalívið í ein mansaldur – áhaldandi og ótroyttiligur. Tað havi eg nevnt fyrr. Eldurhugi hansara er ikki kødnaður enn. Í 45 ár hevur hann verið kórleiðari; fyrst í nýstovnaða útvarpskórinum, sum seinni broytti navn til Havnar kórið. Harumframt hevur hann skipað fyri kórstevnum og kórsangi í sambandi við hátíðarhald ymsastaðni í landinum. Fáur man hava gjørt honum hetta eftir.

Nú er bara eftir at ynskja tær so hjartaliga tillukku við áttatiáradegnum – nú hevur tú fingið meg aftur!

Gamli vinmaður og
skyldmaður tín.
Ívar

Ber til at áseta arbeiðs-skapandi tilfeingisgjald?

Bjørn Kalsø
løgtingsmaður

Í Degi & Viku í kvøld, 14. februar, boðaði Katrin Dahl Jacobsen, vinnunevndarformaður vegna Javnaðarflokkin, frá, at tey mæltu til at leggja sokallað arbeiðsskapandi tilfeingisgjald á makrelin.

Sambært vinnunevndarformanninum var endamálið við tilfeingisgjaldinum fyrst og fremst at skapa arbeiði á landi í Føroyum. Tí skuldi tilfeingisgjaldið differerentierast við hægri gjaldi á landingar uttanlands.

Tá ið uppisjóvarskip undir vanligum umstøðum eru

farin í útlandskar havnir at landa makrel, hevur verið vanligt at gjørt hetta í onkrari ES-havn, í Noregi ella í Íslandi.

Tey sum hava fylgt við gongdini í makrelmálinum seinastu tíðina vita, at ES og Noreg longu hava boðað frá, at tey als ikki fara at taka ímóti makreli frá føroyskum skipum í ár, orsakað av ósemjuni landanna millum um býtið.

Í Íslandi fer helst at bera til at sleppa av við makrel, hóast verkfall er á mjølverksmiðjunum í lötuni. Men

ivasamt er tó, um tað fer at bera til at seta hægri tilfeingisgjald á makrel landaðan í Íslandi enn á landaðan makrel í Føroyum. Orsøkin til hendan ivasurning eru reglur í Hoyvíkssáttmálanum, sum áseta, at somu treytir skulu galda fyri virkir í Føroyum og Íslandi.

Ein annar móguleiki kann eisini vera at landa til útlandsk móðurskip á feltinum. Men tá er neyðugt við serligum undantaksloyvi frá landsstýrismanninum í fiskivinnumálum. Vanligt hevur ikki verið at geva fleiri

slik loyvi.

Um fiskiskapurin fer at vignast, fara føroysk skip tí ikki at hava nógv annað í at velja, enn at leggja makrelin upp her.

Sostatt er helst eingin dugur í uppskotinum hjá Javnaðarflokkurin um arbeiðsskapandi tilfeingisgjald, tí grundgevingarnar halda ikki.

Undrunarvert, at miðlamaðurin als ikki nam við hesi viðurskipti.

Kjak